

Sant Llop i la Caputxeta a l'era

Carles Belda, Joan Garriga i Marià Roch van posar el fi de festa a l'era de Miànigues, al municipi de Porqueres. Foto: ARXIU.

Per la festa major de Miànigues de fa dos anys, Joan Colomo [<http://www.facebook.com/Joan-Colomo-241399100607/>] va fer alguns intents de crear, de manera espontània, l'himne de Sant Llop. L'any passat era Núria Graham [<http://www.nuriagraham.com/#!/index>] la que tenia una cançó al cap. La va estrenar quinze dies després en ple Mercat de Música Viva de Vic [<http://www.mmvv.cat/>]. I la va titular Miànigues, en honor al petit poble del municipi de Porqueres, al Pla de l'Estany, i posant-lo en el mapa musical català eternament. Inspiració tel·lúrica o no –el cantautor Roger Mas va ser qui va inaugurar aquesta tanda de concerts el 2013–, enguany Sant Llop

[<http://www.facebook.com/FestaSantLlopMianigues/>] va tenir la companyia de la Caputxeta, de Mazoni. Era la cançó pertinent en honor del patró de Miànigues, els veïns del qual el tenien, suposem que per la ferotgia, com el millor advocat contra els mals esperits. El músic de la Bisbal, en el concert del vespre, va instruir el públic, que va fer petita l'era, davant de l'església de Sant Romà, a l'hora de memoritzar, “com un mantra” va dir, part de la tornada de la cançó i fer-ne així l'acompanyament vocal: “De cop el sent darrere seu, comença a córrer en la neu.” Quan estava clar com acabava el conte musicat: “No miris enrere, Caputxeta, que el llop se't pot menjar.”

Mazoni, per Sant Llop, va fer un repàs, en acústic, de les seves cançons més emblemàtiques, acabant amb Apocalipsi now –per exorcitzar els mals rotllos setmanals– fins a la positivitat melòdica de Magranes, però també va presentar els temes nous com Never push a soldier del disc 7 songs for an endless night. Mazoni, que ja sabia del clima especial que es crea per Sant Llop, el de festa entre amics, un ambient gairebé familiar, on tothom hi és benvingut, aquest any, a més de tocar, va participar en la segona cronoescalada ciclista, una activitat ludicoesportiva de tarda. També ho van fer Carles Belda i Joan Garriga, que hi ja van actuar l'any passat, acompanyats ahir per Marià Roch. Van posar-hi la rumba, el so tradicional, de cloenda festiva, com quan van entonar La vall del riu vermell.

Segurament per les banderoles de senyeres –alerta, que els organitzadors, bromistes, n'hi col·loquen una d'espanyola– que encerclen l'aire, per la fotogènia de la il·luminació nocturna i la façana de l'església que es retalla al fons... tot plegat configura una postal de festa major d'estiu que podria ser com tantes, com totes. Des dels anys vuitanta Sant Llop se celebra el primer diumenge de setembre. Però és des del relleu generacional de fa quatre anys i coorganitzada entre els veïns del poble i pel Projecte Sonora [<http://www.facebook.com/projectesonora/>], que Sant Llop viu una segona joventut que no exclou ni les sardanes ni l'ofici ni el vermut... S'ha actualitzat el concepte, el de festa major de sempre amb un plus de modernitat. Ep, sense esnobismes urbanites, que l'era és l'era i tothom hi cap.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 06-09-2016 Pàgina 23

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/1001401-sant-llop-i-la-caputxeta-a-l-era.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui